

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2959/2019
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Момчило Јовановић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1719/18 од 04.04.2019. године, у седници већа одржаној 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1719/18 од 04.04.2019. године у усвајајућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 260/17 од 27.12.2017. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да тужиоцима плати на име дуга новчани износ од 37.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке обрачунавају страну валуту на дан исплате, са домицилном каматом на овај износ коју пословне банке обрачунавају у динарској противвредности на дан исплате, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезани су тужиоци да туженом плате солидарно на име трошкова парничног поступка новчани износ од 96.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1719/18 од 04.04.2019. године, укинута је првостепена пресуда и делимично усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезан је тужени да тужиоцима на име дуга плати новчани износ од 35.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке обрачунавају страну валуту на дан исплате са домицилном каматом на овај износ коју пословне банке обрачунавају у динарској противвредности на дан исплате. Другим ставом изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужилаца за разлику од потраживаног до досуђеног, којим су тражили да се обавезе тужени да им на име дуга плати новчани износ од још 2.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке обрачунавају страну валуту на дан исплате, са домицилном каматом на овај износ коју пословне банке обрачунавају у динарској противвредности на дан

исплате, као неоснован. Обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка плати 312.348,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку, у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18), па је нашао да је ревизија дозвољена и неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом туженог указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, с обзиром на то да је другостепени суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно утврдио све битне чињенице које су биле неопходне за пресуђење у овој правној ствари. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом туженог указује. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном по одржаној расправи пред другостепеним судом, отац тужилаца, сада пок. ГГ је дана 20.06.2010. године туженом најпре позајмио износ од 3.000 евра и затим 5.000 евра, са роком враћања до 2011. године, под условом да му тужени прода кућу, укључујући део куће у коме је живела његова мајка. Тужени и правни претходник тужилаца, сада пок. ГГ су дана 18.10.2010. године руком, по диктату туженог, сачинили писани документ, насловљен као „уговор“ за куповину дела куће туженог у улици ... број ..., у којем је живела мајка туженог, након чега је пок. ГГ туженом на име исплате предметне непокретности дао износ од 20.000 евра, а потом износ од још 7.000 евра дана 25.03.2011. године. У писмену је наведено да у случају да мајка туженог умре или тужени прода доњи део куће за већи износ од 35.000 евра, дужан је да сада пок. ГГ врати износ од 35.000 евра, а уговорен је и рок за продају целе непокретности, цела 2011. година. Сада пок. ГГ није био у државини предметне непокретности, већ је у њој живела мајка туженог. Тужиоци немају сазнања о наведеном из периода када је њихов отац позајмљивао новац туженом, какви су њихови договори били, а тужилац АА, који је живео са оцем у заједничком домаћинству и боравио до његове смрти, сазнао од оца да је туженом давао неки новац и да је било разговора о куповини непокретности која је у власништву тужиоца, али како иста није била укњижена у целости на туженог, није било могуће да се изврши пренос непокретности. Пуномоћник оштећеног, сада пок. ГГ, дана 29.07.2013. године, против туженог је поднео кривичну пријаву за кривично дело преваре.

Код овако утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду садржину писмена, насловљеног као „уговор“, закљученог између сада пок. ГГ, правног претходника

тужилаца и туженог, другостепени суд је нашао да предметно писмено не испуњава услове да би се исто могло сматрати уговором о купопродаји, јер не садржи битне елементе за закључење уговора, односно тачно означање непокретности која је предмет продаје и уговорену цену, а није сачињен у законом прописаној форми, већ да је евентуално постојала намера да у неком тренутку тај уговор на име датог новца и буде закључен између правног претходника тужилаца, сада пок. ГГ и туженог, а до чијег закључења није дошло. Код наведеног, по оцени другостепеног суда у овом случају дошло је до закључења уговора о зајму између туженог и правног претходника тужилаца, чију висину је суд утврдио на основу исказа туженог и писаних доказа, по ком основу је тужени дужан да тужиоцима врати износ од 35.000 евра.

По оцени Врховног касационог суда правилно је становиште другостепеног суда о основаности тужбеног захтева.

Одредбом члана 4. Закона о промету непокретности („Службени гласник РС“ број 42/98 и 111/09) прописано је да се уговор о промету непокретности закључује у писаној форми, а потписи уговарача оверавају се од стране суда (став 1.) Уговори који нису закључени на начин из става 1. овог члана, не производе правно дејство (став 2.) Суд може да призна правно дејство уговора о промету непокретности из става 2. овог члана, који је закључен у писаном облику, на коме потписи уговарача нису оверени од стране суда, под условом да је уговор испуњен у целини или претежним делом, да није повређено право прече куповине и да није повређен принудни пропис (став 3.).

По налажењу Врховног касационог суда, писмено именовано као „уговор“, које су потписали правни претходник тужилаца, сада пок. ГГ и тужени не производи правно дејство уговора о купопродаји, у смислу наведеног члана 4. став 1. и 2. тада важећег Закона о промету непокретности.

Неосновано тужени у ревизији указује да су тужиоци могли да траже да им тужени пренесе право својине на предметној непокретности. По оцени Врховног касационог суда наведено писмено није закључено у писаној форми, потписи уговарача нису оверени од стране суда (став 1. члана 4. Закона о промету непокретности), па писмено које је насловљено као „уговор“ не производи правно дејство (став 2. члана 4. Закона о промету непокретности). Осим наведеног, тужени никада није ни тражио конвалитацију истог (став 3. члана 4. Закона о промету непокретности), а све и да јесте, по оцени овог суда не би били испуњени услови за примену члана 4. став 3. Закона о промету непокретности.

Одредбом члана 557. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета, а чланом 558. став 1. истог закона да се зајмопримац може обавезати да уз главницу дугује и камату.

Имајући у виду да је правни претходник тужилаца, сада пок. ГГ туженом наведени новчани износ дао по основу сачињеног писмена насловљеног као „уговор“ који не испуњава законом прописану форму за закључење уговора о купопродаји непокретности, (и у коме је између осталог констатовано да ако мајка туженог умре или тужени прода доњи део куће за већи новац од 35.000 евра, дужан је да сада пок. ГГ

врати износ од 35.000 евра), то је и по оцени ревизијског суда правилан закључак другостепеног суда да је у овом случају између правног претходника тужилаца и туженог закључен уговор о зајму, због чега је тужени у обавези да тужиоцима, као правним следбеницима сада пок. ГГ на име примљеног зајма врати износ од 35.000 евра са припадајућом каматом. Стога су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права оцењени као неосновани. Супротно ревизијским наводима, тужиоци као правни следбеници сада пок. ГГ су активно легитимисани у овој правној ствари.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је ревизију туженог одбио као неосновану и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић